

[Poul Møller.]

ningen selv at bestemme sine forbrugs- og opsparringsvaner. Det er det, det Dich'ske forslag, som vi altså forsøger at samle tilslutning til her i tinget, hvilket må være vor parlamentariske ret, bygger på: at der ved denne lejlighed, da folketinget skal gennemføre aldersforsørgelsen mange år frem i tiden, bliver et incitament, der tilstrækkeligt kan opmuntre den store brede befolkning til at gå ind i en positiv opsparing for at skabe den nødvendige opsparende kapital.

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger vedrørende prioritetsfølgen mellem de sociale krav. Også her syntes jeg, at socialministeren ligesom sprang over, hvor gærdet er lavest, for han siger — jeg tror, finansministeren sagde noget lignende — at der ikke havde været nogen særlig interesse for disse sociale krav fra anden side, og han forstod, at den interesse, vi nu viste for dem, ville gøre det lettere at komme med sådanne forslag. Det er netop det, vi hele tiden har vidst, at dette forslag lå i baggrunden. Vi har vidst, at det skulle frem, at det var regeringen næsten på ære forpligtet til at fremsætte. Efter den valgkampagne, der fandt sted i 1953, var den nuværende regering nødt til på en eller anden måde at komme med et forslag her. Det har måttet præge vore synspunkter overfor andre udgiftskrævende love således, at vi har måttet passe på, at der kunne blive noget til dette formål. Det skulle socialministeren egentlig ikke være ked af.

Det, der for os er formålet med denne debat, og hvis vi ikke får svar på det under denne debat, må vi have det under udvalgsbehandlingen, er: Mener regeringen, at vi både har råd til at gennemføre dette forslag og at gennemføre skolereformen, som der også er fremsat forslag om, og gennemføre en række andre forslag, som også trænger sig på? Boligsaneringen nævnte jeg i går, lad mig fortsætte med sindssygeforsorgen, forsorgen for de kronisk syge og mange andre ting. Skulle vi ikke finde ud af en prioritetsorden, som ikke kunne lægges fast i folkeforsikringskommissionen, fordi den ikke havde noget med andre sociale krav at gøre?

Skulle man ikke også tage de store årganges problem ind i denne prioritetsorden? Var det da ikke rimeligt, der blev

lagt en plan, fordi det koster penge alt sammen? Skattepotentialet, det, der kan betales i skat, er alligevel et begrænset beløb. Jeg håber altså, vi kan få at vide af regeringen, om den ønsker det hele igennem, eller den vil begrænse sig til nogle ganske bestemte formål og sige: disse anser vi for at være vigtigere end de andre. Vi mener ikke, det er rigtigt, hvis socialdemokratiet i fremtiden skal gå ud på en bred front og love at opfylde alle sociale krav og så lade os som opposition sidde og passe det ind i den finanspolitik, som regeringen har valgt. Det kan dog ikke være oppositionens opgave overfor alle disse udgiftskrævende foranstaltninger at skulle være dem, der skal holde igen og pege på, om vi har råd eller ikke råd til de forskellige ting, medens regeringen bare kan byde gaver, bare kan give løfter og derigennem prøve at stimulere befolkningens interesse i at holde regeringen.

Jeg manglede kun een ting i socialministerens tale i formiddags, og det var en redegørelse for den sidste udvidelse af dette forslag, som regeringen har ladet foretage, efter at det er fremsat. Vi havde egentlig troet, vi var færdig med spørgsmålet, hvis denne lovgivning blev gennemført; så lå de gamles forsørgelse fast. Men nu ser man, at den højtærede trafikminister skaber en yderligere udbygning på denne lovgivning ved at love de gamle fribilletter til banerne. Vi vil gerne vide nu, hvad regeringen iøvrigt har i posen til de gamle. Hvad er det, man vil have igennem? Lad os få det hele samlet, så vi kan behandle det under eet. Det ville være rart at få et helhedsindtryk af, hvad der skal ofres på de gamle. Er der andet end banebilletterne? Er der andet, man vil give de gamle? Lad os høre det, så vi kan vide, hvad det er, vi har med at gøre.

Den højtærede finansminister besvarede nogle spørgsmål, jeg havde stillet til ham, og han forsvarede bemærkningerne til lovforslagene, som han syntes var udmærket forberedt. Det kan man jo have forskellige meninger om, og jeg har altså en anden anskuelse her end den højtærede finansminister, måske fordi jeg kun har selve lovforslagene og bemærkningerne hertil at holde mig til, medens den højtærede finansminister har alt det øvrige materiale. Jeg har den anskuelse, at der med hensyn til bidrags-